

Paul op de fiets in Chili/Bolivia

Op mijn verlanglijst stond al heel lang Zuid-Amerika, met name Peru. Iets magisch trekt me aan de inca's!

De fietsbeurs 2023 afstruinend, bleken er nog maar enkele organisaties te zijn die de reis aanboden (veel organisaties hebben de coronaperikelen niet overleefd). Helaas allemaal uitverkocht.

“We hebben voor 2024 nog wel iets nieuws: Chili/Bolivia 🇨🇱🇸🇮.”

Hmmmm ... lijkt me wel wat.

“We gaan de expeditie nog doen. We houden je op de hoogte via een app.”

Lachend bekeek ik de eerste verslagen en foto's. De onbegaanbare wegen en het proviand dat ze meesleepten met z'n tweeën. Onmogelijk dacht ik!

Ik had al enige ervaring opgedaan tijdens mijn Kirgiziëreis, de zijderoute ... waar een hele crew meeinging.

Oké, zet mij maar op de lijst. Ik hoefde er niet over na te denken 😊.

Er werd een groepsapp aangemaakt met nuttige info, die ik steeds negeerde. Waarom? Wat moet dat moet, is mijn credo ... daarom!

Ik had genoeg kilometers in de benen, wat kon mij overkomen ... 😊. Ik was op zoek naar avontuur en dat kreeg ik.

1000 km -15 etappes -19 dagen in de periode 12 oktober tot en met 5 november.

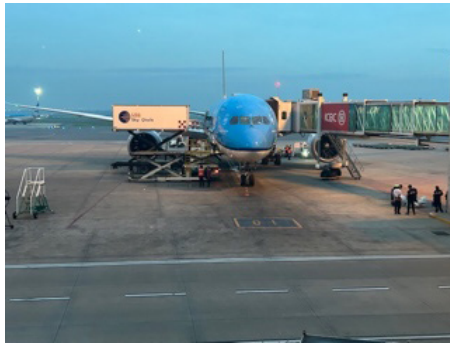
Een groepsreis door fascinerende natuurgebieden:

- Altacama woestijn: droogste regio ter wereld
- Valle de Luna: bizarre maanlandschappen
- Kleurrijke lagunes
- Sol de Mañana: vulkanen, stomende geisers, kolkende modderpoelen, hotsprings
- Salar de Uyuni: veel roze flamingo's 🦩 en letterlijk oogverblindende zoutvlakten.

Vliegend over het Andesgebergte krijg ik nog meer zin in het avontuur. Je kunt bijna niet bevatten hoe groot het is .

Chili - Antofagasta

Hier aangekomen, maakte ik kennis met mijn mede-reisgezelschap. De sfeer was meteen goed. We hielpen elkaar waar we konden met het monteren van de stalen rossen. Deze waren op transport gezet in kartonnen dozen. Veelal MTB-/reisfietsen met enkele of dubbele veerweg en één gravelbike.

Morgen, 15 oktober, vertrekken we nadat we gezamenlijk inkopen hebben gedaan naar Mina Escodida, op 3000 m. Hier bevinden zich de grootste kopermijnen ter wereld. Echt kopergroene bergen, mul zand en de droogte.

Het eerste afgelegen adembenemende deel zat erop. Het basic wildkamperen en de koude avonden met harde wind sloopten je langzaam. De eerste dag waaide er al een tent weg, we hebben hem nooit meer gevonden.

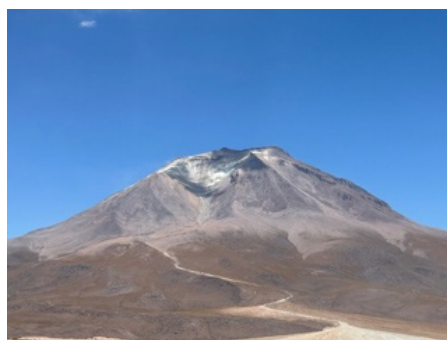

Twee dagen later reden we verder over iets betere onverharde wegen, veelal gravel, naar een slaperig mijnwerkersdorpje Piena en daarna naar Socaire over de Salar de Altacama, het grootste lithiumdepot ter wereld .

We vervolgden onze trip naar hogere gebieden op 4200 m. Hier bevinden zich twee azuurblauwe meren.

Vanaf hier krijg ik last van de hoogte. Niet echt ziek, maar lichte hoofdpijn, weinig eetlust en de ijle lucht heeft me in zijn macht. Ik moet steeds afstappen om bij te komen. Verstand op nul want we gaan nog hoger. Van links naar rechts, zoekend naar het beste plekje om door het mulle zand te rijden.

Langzaam kom ik weer op krachten en begin te wennen. Pffffff ...
We fietsen naar Vulcán Lascar, de meest actieve vulkaan in het noorden.

Chili - Andes

Voor de liefhebbers kun je hier nog een stuk omhoog fietsen om aan de voet van de vulkaan te komen. Niemand had er nog puf voor. Ik was al blij dat ik als tweede boven was. Zin en kracht had ik weer.

Hier komen we bij Valle de Luna, een heel indrukwekkend bizar maanlandschap.
(Waarschijnlijk hebben ze hier de opnames gemaakt van de maanlanding 😊.)

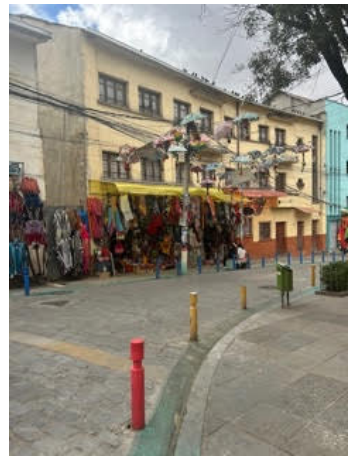
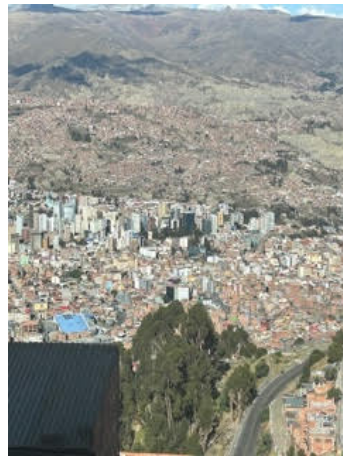
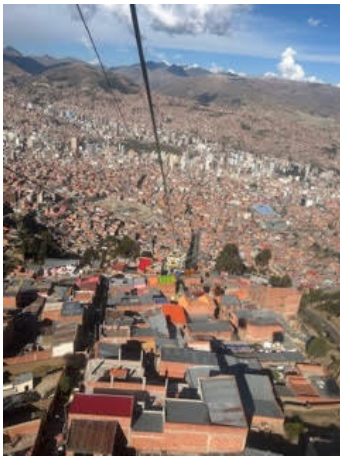
In San Pedro de Alcatama zijn we even terug in de bewoonde wereld. Het lijkt net een wild west stadje. Ik zie weer mensen, vooral backpackers. Twee dagen rust en weer eens slapen in een echt bedje met warme douche 🚿 en wifi 📶.
De fietsen krijgen een check-up; ze hebben veel te verduren gehad.

Opgeladen zetten we onze reis voort. Klimmetjes van 30/40 km zijn geen uitzondering (en dit gewoon de hele dag door). We rijden tot bijna 5000 m langs de geisers en pruttelende modderpoelen van Söl Manana en het kroonjuweel Laguna Colorado met ontelbare flamingo's 🦩. Vanuit hier dalen we langzaam weer af naar 3600 m richting Uyuni, de zoutvlakten van Bolivia. Hier overnachten we. Het geknisper onder je fiets over een zoutlaag van honderd meter dik en miljoenen jaren oud geeft een intens gevoel en kippenviel. En tranen ... hier word je een met de natuur. De nacht is adembenemend, de kleuren van de hemel en de talloze sterren zijn fabelachtig.

Dit was alweer de laatste fietsdag. We gaan richting Uyuni. Hier krijgt de fiets een wasbeurt. Grondig schoonmaken is een must met al dat zout. In de kelder van ons hotel demonteren we de stalen rossen en pakken ze zorgvuldig weer in voor een nieuw avontuur!

Samengevat

Het was meer een expeditie dan een vakantie. We reden door ongerepte onbewoonde natuur en belandden hierdoor op de mooiste plekjes. Een crew met volgauto's, gids en koks is een must. Eten en drinken kwamen we niet te kort. Het was vooral zwaar doordat het erg basic was. In tentjes slapen, weinig sanitaire voorzieningen, koude nachten, stoffige wegen en wasborden van fijn mul zand. De groep bestond voor het merendeel uit geen echte kampeerders. Waar het kon slapen we in berghutjes. De vooraf ingeplande rustdagen waren wel in dorpjes met guesthouse/hotel.

Het maakte de groep wel hecht, we hebben samen gelachen en gehuild en vrienden gemaakt.

